

מה מגלה עתונאי ישראלי כאשר הוא מתחפש לאפנדי ערבי?

הייתי ערבי

מאת שלום כהן

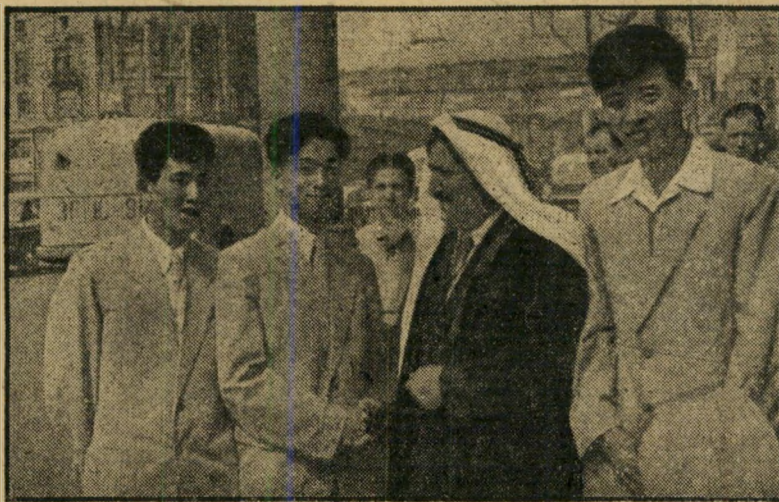

שמונה-עשר יום הייתי בברית- המועצות. 17 מהם ביליתי כיהודי מישראל, שמעתי את דעותיהם של יהודים ולא-יהודים על המדינה ועל המרחב, נתקלתי באהדה סוערת או בחוסר-הבנה בכל המקרים שיקף היחס אלי את יחסם של האנשים שפגשתי אל מדינת ישראל ואל תושביה היהודיים.

ביום ה-18 החלטתי להיות ערבי. הסיפור המופיע בעמודים אלה הוא סיפורו של יום זה: הפגישות הרבות עם בני עמים שונים, היחס של האיש הפשוט לערבים, ההפתעות השונות שהתנסיתי בהן, וההצלחה שהיתה לי כערבי אצל עתונאים וצלמים (תמונה משמאל).

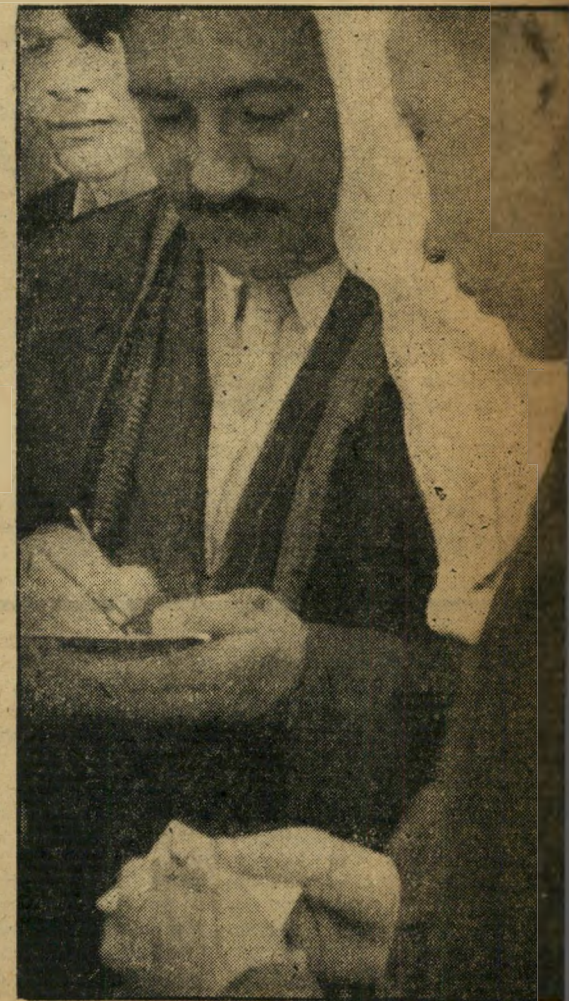
אהלן! תקיעתי כף בכיכר האדומה של מוסקבה. האיש המצלום אתי הוא חני'ה, מחנודס בן 35. "ננזור לכם בכל צורה — רק אל תחילו במלחמה", אמר.

סיניס מלבד האזרחים הסובייטיים, שניגשו אלי מתוך סקרנות או כדי להביע את אהדתם לערבים, ביקשו זרים להצלם אתי. שלושה בחורים אלה הם חברי המשלחת הסינית, שהביעו את אמונתם כי סוריה תלך בדרכי סין בשיחורה מהקולוניאליזם.

תורכמניק שלושת הנברים בחולצות חלבנות הם בני הריפובליקה התורכמנית הסובייטית, שניגשו אלי בהתרששות רבה וחודיעו שחם סוסלסים, כסוני. האיש הקיצוני משמאל הוא רוסי שהצטרף לצילום. ברקע: הסאודזליאוס.

אל-סלאק מאות אנשים עמדו בתור, ביקשו סטני חתימה למזכרת. לכל אחד כתבתי גם את חמלה הערבית "אליסלאם" (שלום).

הצלחה בחברה אצל בנות הסין החלש. כאן פעלו שני נור